

Certificering: de eerste pilot

Na bijna twee jaar van voorbereiding is het dan zover: de eerste vijf rasverenigingen gaan van start met de pilot voor de certificering. Vijf rasverenigingen zijn samen met de Commissie Certificering voor het eerst bijeen geweest om afspraken te maken over de pilot. En dus, om maar even in voetbaltermen te spreken, is de aftrap pilot certificering van rasverenigingen en rashondenfokkers een feit.

'Proefkonijnen'

In december 2007 is de Algemene Ledenvergadering van de Raad van Beheer (ALV) meegedeeld dat de Commissie Certificering de bouwstenen voor de certificering grotendeels heeft ontwikkeld en dat men het moment gekomen acht om certificering in de praktijk uit te gaan testen. Onder andere de Nova Scotia Duck Tolling Retriever Club Nederland, de Vereniging De Drentsche Patrijshond, de Nederlandse Schnauzer Club, de Norwich Terrier Club en de Havanezer Club Nederland hebben aangeboden om, in de vorm van een pilot, deze bouwstenen in de praktijk te gaan testen.

Wat betekent 'pilot' eigenlijk? We hebben er geen goed Nederlands woord voor maar 'verkennend onderzoek' of 'proef' komen in de buurt en die woor-

den geven goed aan wat deze rasverenigingen gaan doen. Via verkennend en proefondervindelijk onderzoek wordt geprobeerd om de praktijk na te bootsen. De hierboven genoemde rasverenigingen hebben, heel spontaan, aangeboden als 'proefkonijnen' te willen dienen en het verkennend onderzoek voor hun rekening te willen nemen.

Bewuste keuze

De Commissie Certificering heeft bewust voor deze werkwijze gekozen, in tegenstelling tot de wijze waarop invoering van nieuwe zaken in het verleden plaatsvond. Nu dus géén compleet plan met concrete regels dat ter goedkeuring aan de ALV van de Raad van Beheer wordt voorgelegd. Het risico van een dergelijke aanpak is dan immers dat wat achter de tekentafel is bedacht

in de praktijk niet of nauwelijks blijkt te werken. De commissie wil nu bewust eerst alle onderdelen in de praktijk uitproberen. Dit geeft de mogelijkheid tijdig zaken bij te stellen en te verbeteren. Zo kan er straks een voorstel aan de ALV van de Raad van Beheer worden gedaan, een voorstel dat in de praktijk heeft bewezen werkbaar te zijn. Daarna kan de invoering bij de andere rasverenigingen, waarschijnlijk zonder al te veel problemen, plaatsvinden.

Enthousiasme

Op 25 maart 2008 jongstleden kwamen de vijf pilotverenigingen, onder leiding van de Commissie Certificering, voor het eerst bijeen. Opmerkelijk is het enthousiasme van deze vijf rasverenigingen, niet alleen om te starten maar ook om er samen iets goeds van te maken.

De eerste samenkomst van de pilotverenigingen met de Commissie Certificering kenmerkte zich door een uitstekende stemming. Dit zijn de dames van de Drentsche Patrijshonden, Norwich Terriers en Schnauzers.

De noodzaak van certificering werd door deze rasverenigingen nog eens van harte onderschreven. Argumenten zoals zorgvuldig fokken, het welzijn van de rashonden (populaties) en het zichtbaar maken voor de aspirant-puppykoper waar deze een op verantwoorde wijze gefokte pup kan kopen, werden genoemd. Dat zijn voor deze rasverenigingen geen loze kreten maar een vanzelfsprekendheid.

De vijf pilotverenigingen verschillen erg van elkaar. Zo is de Norwich Terrier Club een kleine rasvereniging en fokt verreweg het grootste deel van de fokkers er nog één of meer andere rassen bij. De Nova Scotia Duck Tolling Retriever Club Nederland is een heel andere rasvereniging. Het ras is nog tamelijk nieuw in Nederland en daarmee de rasvereniging dus ook. De populariteit van het ras groeit en ook buiten de rasvereniging heeft zich een groep van fokkers georganiseerd. De Vereniging De Drentsche Patrijshond behartigt de belangen van een oud Nederlands ras waarvan de populatie zich grotendeels in Nederland bevindt. Enerzijds overzichtelijk dus maar anderzijds geeft dat ook beperkingen. Bovendien wordt het ras nog voor de jacht gebruikt, wat op zich prachtig

is maar ook bijzondere aandacht vraagt. De Nederlandse Schnauzer Club is een 'oude' club met een rijke traditie, opgericht in 1922 en Koninklijk goedgekeurd in 1949. Met het buurland Duitsland als land van oorsprong van het ras, en dus zeker daarop gericht, zijn het ras en dus ook de rasvereniging erg internationaal georiënteerd. En tot slot de Havanezer Club Nederland: in tegenstelling tot de Nederlandse Schnauzer Club is dit een nieuwe loot aan de stam en werd deze club pas opgericht in 2002. Een jonge club die vanaf het begin graag mee wil doen met certificering, om te leren en ervaring op te doen.

Fokreglement 'ombouwen'

Sommige van de pilotverenigingen hebben aan hun Algemene Ledenvergadering al toestemming gevraagd om aan de pilot deel te kunnen gaan nemen. Enkele andere verenigingen nog niet maar zij hebben het onderwerp wel op de agenda staan voor een volgende ALV. Deze vijf rasverenigingen beschikken allemaal over een fokreglement. De meeste fokreglementen zijn 'eigen' ontwerpen waarin verschillende aspecten van het fokken aandacht krijgen. Alle pilotverenigingen zijn nu al bezig om

het bestaande fokreglement 'om te bouwen' zodat het binnen het raamwerk van het rasspecifieke fokreglement (RFR) past. Inhoudelijk hoeven de meeste pilotverenigingen niet veel aan te passen: zij hebben de regels van het Basis Reglement Stambomen (BRS) al in hun fokreglement ingebed en hebben de inhoud soms ook iets aangescherpt. Dat mag uiteraard want de eisen in het BRS mogen wel 'zwaarder' worden gemaakt maar niet 'lichter'. De deelnemers aan de pilot hebben ook allemaal regels voor gezondheid (-sonderzoeken), zoals bij voorbeeld voor HD en erfelijke oog-aandoeningen. Deze eisen kunnen probleemloos worden opgenomen in het RFR. Een heet hangijzer bij sommige pilotverenigingen is de mogelijkheid van dispensatie aan fokkers dat in de huidige fokreglementen is opgenomen. Het RFR kent een dergelijke mogelijkheid bewust niet. Dispensatie leidt tot willekeur en bovendien moeten de puppykopers er blindelings op kunnen vertrouwen dat de puppies van gecertificeerde fokkers allemaal zijn gefokt volgens de regels van het RFR van de rasvereniging. Het zou toch merkwaardig zijn dat een pupkoper denkt bij een gecertificeerde fokker gekocht te hebben die de regels van het RFR in acht heeft genomen, terwijl hij in werkelijkheid een pup heeft die op één of meerdere punten niet aan het RFR voldoet. Zelfbedachte regels en dispensatie verhouden zich niet met certificering. Laten we het maar weer vergelijken met de aankoop van een auto met BOVAG-garantie waarbij de koper van de auto later zou ontdekken dat de remmen van zijn auto niet zijn gecontroleerd volgens de voorschriften omdat de garage eigen ideeën had over zo'n controle.

Huiswerk

Afhankelijk van eventuele inhoudelijke aanpassingen moeten de pilotverenigingen hun RFR nog wel ter goedkeuring aan de eigen ALV voorleggen. Ook als het slechts om 'cosmetische' aanpassingen gaat, doet men er goed aan daarvoor toch de goedkeuring van de ALV

Jan Dekker, bestuurslid van de Raad van Beheer, is de voorzitter van de Commissie Certificering en ook de initiatiefnemer voor de pilots inzake certificering.

Twee leden van de Commissie Certificering met twee leden van een deelnemende rasvereniging (rechts), de Nova Scotia Duck Tolling Retriever Club Nederland.

te vragen. Dan kan er achteraf daarover geen discussie meer ontstaan.

Alle pilotverenigingen hebben als huiswerk meegekregen om het RFR verder in te vullen met de eisen van het eigen fokreglement en het daarna rond te mailen naar de commissieleden en de overige pilotverenigingen. Op de volgende vergadering zullen de RFR's dan worden doorgesproken met de commissie en kan er worden geïnventariseerd waar zich eventuele knelpunten voordoen.

Koopcontract

Ook het koopcontract en de samenhang ervan met het RFR zijn besproken. Afgesproken is dat het onderdeel over de klachtencommissie er nog niet inkomt omdat deze commissie er tijdens de pilotbesprekingen nog niet is. Alle pilotverenigingen zijn het er over eens dat het goed is om een eenduidig koopcontract te gaan gebruiken ter bescherming van de rechten van zowel de fokker als de puppykoper. Fokkers hebben de gelegenheid eigen, specifieke afspraken apart vast te leggen in dit contract en dat geeft voldoende be-

wegingsvrijheid. De pilotverenigingen gaan ook aan de slag met de verdere invulling van het koopcontract zodat ook dit in de volgende bijeenkomst kan worden besproken.

Geen wassen neus

Wat tijdens de eerste bijeenkomst opviel, was de eensgezindheid van de pilotverenigingen waar het gaat om de 'handhaving' van de uitgangspunten. Daar waar soms een suggestie werd gedaan voor enige 'mildheid' of een uitzondering ten aanzien van de afspraken, corrigeerde men elkaar in alle openheid en eerlijkheid. Duidelijk is geworden dat certificering noodzakelijk is voor het aanbrenge van onderscheid tussen rashondenfokkers en dat dit onderscheid dan ook geen 'wassen neus' moet zijn door zelf aan te brengen wijzigingen of uitzonderingen. Certificering moet, zeker ten aanzien van fokreglementen en koopcontracten, ook werkelijk iets betekenen. Het moet staan voor het zorgvuldig en verantwoord fokken ten behoeve van het welzijn van de rassen waarvan de belangen worden behartigd en ten aanzien van het behoud

van gezonde rashondenpopulaties. Geen eenvoudige opgave, zeker niet als de populatie klein is en er erfelijke gebreken zijn ingeslopen, maar wel noodzakelijk. Alle pilotverenigingen zijn hiervan ook doordrongen en streven er naar zich hiervoor in te zetten.

De volgende opmerking werd na afloop van de bijeenkomst gemaakt en is veelzeggend: 'Ik vond het ook een zeer plezierige bijeenkomst waar, heb ik ontdekt, we niet alleen van elkaar kunnen leren maar ook kennis kunnen maken met gebruiken en gewoonten binnen rasverenigingen. Het op één lijn komen voor wat betreft de uitgangspunten, is een mooie uitdaging.'

Als dit het bijkomende effect van de certificering is, dan is de oogst groter dan vooraf was voorzien en verwacht.

Meer informatie:

Website: www.raadvanbeheer.nl
Voor vragen met betrekking tot certificering kunnen de rasverenigingen zich richten tot: certificering@kennelclub.nl